

alle at afgjøre Sligt i Loven, naar man ikke ved Siden deraf indfører, at det skal stee „i Regelen“ eller saadanne Tilføininger, som naturligtvis ophæve Bestemmelsens positive Charakter. Overalt, hvor man har maattet tilføie Sligt, har man anerkjendt denne min Ansættelse, at det er uhenftsmæssigt at give lovbundne Bestemmelser om saadanne Forhold. — Til § 20 er der foreslaaet en Indskrænkning i Maximum af Uddannelses-tiden for Mandstabet. De Bestemmelser, som sidst bleve vedtagne i denne Henseende, gaae videre, end jeg kan ansee det for nødvendigt, og jeg foreslaaer derfor, som det vil sees, Tiden for Infanteriet og Artilleriet nedfat fra 18 til 16 Maanedes, og for Cavalleriet og Ingenieurcorpset fra 21 til 18 Maanedes. — Forslaget under Nr. 17 til § 4 gaaer ud paa at indføre en Besparelse, idet det er forekommet mig, at, naar det, da vi havde $\frac{2}{5}$ mere Mand end nu, var tilstrækkeligt at have to Artillerigementer, maa det nu være Nok at have eet, især da disse Tropper dog ikke virke som Eenhed, men Regimentsinddelingen kun er til for Bestyrelsens Skyld; man maa under dette ene Regiment tillige kunne indbesatte de Afdelinger, som ere bestemt til Fæstningsartilleri. Jeg kan ikke i disse Bestemmelser om to Regimenter, som nu ere foreslaaede af Ministeren, see Andet end deels et Hensyn til Bequemmelighed, og deels et Dulle om at faae flere lønede Poster. — Under Nr. 19 har jeg stillet et Forslag om, at de to sidste Stykker af § 6 skulle udgaae. De to Stykker angaae nogle Detailbestemmelser om Garnisonsforholdene, men, naar der i første Stykke staaer, at Afdelingernes Garnisonssteder fastsættes nærmere ved Lov, forekommer det mig at være aldeles overflødigt her at tilføie sliche Detailbestemmelser; de maae godt kunne opsættes, til den senere Lov udkommer, eller ogsaa maae de, hvad jeg anseer for hensftsmæssigere, kunne overlades til Krigsbestyrelsens Afgjørelse. — Til § 7 er der ligeledes stillet Forslag om, at de to sidste Stykker, der handle om, at Stilling eller Wilkaarbygning skal opføre, skulle udgaae, og dette har jeg foreslaaet af to Grunde. Den ene er den, at disse Bestemmelser ikke høre hjemme her, men i Vernepligtsloven, og blot ere indfatte som en Ind-

rømmelse fra Ministeren for at vinde visse Mænds Stemmer for denne Lov, idet de ved den forrige Behandling have erklæret, at, naar de ikke bleve optagne deri, vilde de ikke stemme for den. Det forekommer mig imidlertid at være uhenftsmæssigt af sliche Hensyn at optage uvedkommende Bestemmelser i Loven. Den anden Grund, hvorfor jeg vil have disse to Stykker ud, er den, at jeg ikke kan ansee det for hensftsmæssigt, at Stilling eller Wilkaarbygning ikke i Fremtiden kan finde Sted. Det er min Overbeviisning, at det vil vise sig, at vore Pengemidler ikke til enhver Tid ville slaae saaledes til, at vi kunne have alt Mandstabs under Vaaben, men, naar det er Tilfældet, maa det kunne tænkes, at Staten kan være ligesaa godt tjent med at have den ene Mand som den anden under Vaaben, og jeg siger da, at man ikke skal gjøre Befolkningen til et Slags Stavnsbundne uden nogen Nytte for Staten; man skal give den Private al den Frihed, man kan, naar Statens Krav ikke derved sættes tilside. Jeg vil altid vedkjende mig, at det er urigtigt, at der for Statens Skyld skal paalægges Borgerne unødvendige Baand, som ere til Slæbe baade for den Rige og for den Fattige, idet den Første kan gjøre Mere ud af sin Tid ved at være fri for Krigstjeneste, medens den Fattige, ved at faae Lov til at træde ind i Hæren imod at faae et Vedelag for sin Tjeneste, kan tjene saa Meget, at han derved kan grundlægge sig en Fremtid. Jeg skal imidlertid ikke opholde mig videre herved, da Sagen allerede tidligere er omtalt, men jeg skal endnu kun bemærke, at, naar jeg ved forrige Behandling tog det Forslag, jeg derom havde stillet, tilbage, var det, fordi det forekom mig, at det vilde være til Hinder for at faae alt Mandstabs givet den første Uddannelse, men, ved nærmere at studere Vernepligtsloven, finder jeg i § 33 en Bestemmelse, som gaaer ud paa, at det Mandstabs, der overgaaer i Forstærkningen, uden at være vaabenøvet, kan indkaldes til Øvelse. Havde dette dengang været mig ganske klart, vilde det ikke være faldet mig ind at tage mit Forslag tilbage, men, at det ikke var mig klart, følger af, at jeg her mangler en heel Deel Sagkundskab. Man maa ikke troe, at jeg gjerne optræder